

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	14/2005-0/2017.
Érkezett:	2017 OKT 24.
Példány:	1
Kezelőiroda:	1
Melléklet:	1

Alulírott Kalmár László, [REDACTED] alatti lakos, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.B.30.810/2015/18.sz. ítélete, illetve az azt megváltoztató 23.Bf.6859/2016/8.sz. törvényszéki másodfokú ítéletet visszaváltató 12.Bhar.362/2016/8.sz. táblabíróság ítélete kapcsán az Abtv. 26. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 27. §-a alapján

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG TÁJÉKOZTATÓ IRÓDÁ	
ÜGYSZÁM KEZDŐIRATON:	
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN / GYŪJTŐLADÁBA / SZEMÉLYESEN / FAXON	
Érkezési dátum:	2017 -06- 26
PÉLDÁNY:.....1.....	FELZET:.....
MELLÉKLET:.....	
ÜGYSZÁM:	
ÜGYPÉNTES:	

terjesztek elő: kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a jogerős ítéletet semmisítse meg annak, illetve az azt megalapozó eljárásnak és törvényi szabályozásnak az alkotmányos kereteken belül, az Alaptörvény IX. Cikk (1) és (2) bekezdésébe ütköző, valamint az eljárásnak a jogbiztonság alkotmányos követelményét sértő volta okán.

INDOKLÁS:

Az Alkotmánybíróság már a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában megállapította, hogy:

„A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam – s elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára.” A 11/1992. (III. 5.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „[a] jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű fogalmazását, hogy mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, s számolni tudjon a jogkövetkezményekkel. Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró más jogalanyok és állami szervek magatartását.”

Újságíró (is) vagyok (Független Újságírók Szövetsége [REDACTED] és először, mint ilyen találkoztam a sértett [REDACTED] ügyész – nevével és személyével, még akkor, amikor lényegében politikai bábfiguraként kiszolgálta [REDACTED] szégyenletes koncepciós hadjáratát tisztességben megőszült katonatisztek egész sorával szemben, akik közül ugyan bűnösnek egy sem bizonyult, viszont nem egy akadt közülük, akinek a már amúgyis megromlott egészségét ezek a meghurcoltatások oly mértékben megviselték, hogy a szükségesnél jóval korábban távoztak az élők közül.

Annak idején szót emeltem ennek kapcsán, de senki nem foglalkozott az ügygel.

2012-ben viszont ellenem kezdeményezett megítélésem szerint ugyancsak koncepciós jellegű eljárást 3 rendbeli hamis vád miatt úgy, ami máig sem zárult le, de a 3-ból mindenesetre 2 már csúfosan megbukott.

A gyalázatos ténykedése kapcsán egy erőteljesen gúnyos hangvételű publicisztikát készítettem, amelyben utaltam a korábbi politikai jellegű ténykedésére, illetve a velem szemben intézett támadására, és alapos kritikával illettam az egyébként kritikán aluli jogi ismereteit, létező jogszabályok letagadását és/vagy nem ismerését. (Az ismert „libáért vette” fordulat egy megfogalmazását használtam.)

A számos okból kisebbségi komplexusban szenvedő, bosszúálló ügyész úgy gondolta, hogy a legfeljebb jogi értelemben létező, köznapi értelemben viszont éppen általa eljátszott emberi és szakmai becsületét majd a bíróság fogja helyreállítani és feljelentett becsületsértés miatt.

Az első fokon eljáró bíróság sajátos indoklás mellett marasztalt el:

„Ne várják tőlem az, hogy megmondjam, mi az a bizonyos objektív mérce! Szerintem alkalmas a becsület csorbítására.”

Továbbá a vádat képviselő ügyésszel egyetértve arra hivatkozott, hogy a büntető bírósági ítélezési gyakorlat az utóbbi időben „szembemegy” az Alkotmánybíróság IV/2950/2015., illetve 13/2014. (IV. 18.) AB határozataiban foglaltakkal, illetve az ezekben hivatkozott EJEB gyakorlattal, miszerint:

Az Egyezmény valamennyi véleményt védelemben részesít függetlenül attól, hogy azok támadóak, sokkolóak vagy zavaróak, hiszen ezt követeli meg a demokratikus társadalmak alapelveiként működő tolerancia, pluralizmus és a nyitottság követelménye [EJEB, *Castells kontra Spanyolország* (11798/85), 1992. április 23., 42. bekezdése].

A sajtószabadság a „házőrző kutya” küldetését ellátva a közügyek nyilvános vitatásának garantálásán keresztül óvja a demokratikus közéletet. Ez a szerep pedig a túlzó, sőt a provokatív, adott esetben vulgáris vélemények közlését is szükségszerűen magában foglalja [EJEB, *Prager és Oberschlik kontra Ausztria* (15974/90), 1995. április 26., 38. bekezdése; EJEB, *Bergens Tidende kontra Norvégia* (26132/95), 2000. május 2., 48–50. bekezdések]. Ezt az EJEB nemcsak lehetőségként, hanem a demokratikus országokban a sajtó kötelességeként fogja fel [EJEB, *Goodvin kontra Egyesült Királyság* (GC) (17488/90), 1996. március 27., 32. bekezdés].

2

Ítéletében egyébként azzal a körülménnyel egyáltalán nem foglalkozott, egyrészt [redacted] kiemelt tőrésatharra kötelezett közhatalom gyakorló – és valójában ha nem is hivatalosan, de köztudottan politikai szerepet is vállalt, illetve politikai eszközzé vált korábban –, ahogy azzal sem foglalkozott [redacted] részben ugyan a saját tapasztalatom alapján, de mindenképpen közügyként foglalkoztam [redacted] korábbi mélyen elítélendő, valamint mostani szerepével, ténykedésével.

Másodfokon a Fővárosi Törvényszék – helyesen! – megváltoztatta az első fokú ítéletet és felmentett a vád alól. Ítéletében helyesen fejtette ki, hogy mindenkinek joga van bírálni az ügyeiben, vagy mások ügyeiben eljáró hivatalos személyek szakmai hozzáértését, márpedig a „libáért vette” fordulat nyilvánvalóan nem tekinthető tényállításnak, hanem egy közhasználatú fordulat valaki szaktudásának kritikájaként. A törvényszék helyesen mutatott rá arra is, hogy mindenkinek joga van szubjektíve úgy érezni, hogy egy ellene indított eljárás koncepciós jellegű, előre eldöntött. Végül ami egy ártalmatlan „hupikék törpikék” hasonlatomat illeti, helyesen fejtette ki, hogy közkedvelt mesefigurákkal kapcsolatos kijelentés az objektív mérce alapján nyilván nem lehet alkalmas a becsület csorbítására még akkor sem, ha a kijelentés a sértett termetére (is) vonatkozatható.

Végül a Fővárosi Ítélető Tábla kiderítette, hogy a másodfok tévedett: a kijelentések mégis inkább sértőnek mondhatók. (Ebben az ítéletben a „libáért vette” hasonlat tekintetében már leginkább a Mikroszkóp Színpadra illő – egyébként nagyon humoros! – poénkodás olvasható, ami ugyan kétségkívül szórakoztató, és arra utal, hogy valójában a táblabíróság is élvezte a publicisztikai stílusomat, sőt igyekezett még „überelni is”, azonban ha az eljáró táblabíróság szerint az ilyen „poénkodásnak” nincs helye egy publicisztikában, akkor még annyira sem lehetne helye egy bírósági ítéletben!)

Ami azonban végképp megdöbbentő – bár csak szóban hangzott el, de szükség esetén felvétellel igazolhatóan! –, hogy a táblabíróság az első fokú bíróságon is túltéve egyenesen így fogalmazott:

„Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy objektív mérce nem létezik. Sértő az amit a bíróság annak tart.”

A: Alaptörvény Magyarország minden állampolgárának garantálja a **jogállamiságot**, aminek alapja a **jogbiztonság**. (Ennek tartalmát fenteb már a kérelmem elején részletesen kibontottam.)

Ennek alapján egy jogszabály számonkérhetőségének alkotmányos alapfeltétele az, hogy az adott jogszabály egyrészt mindenki számára ingyenesen megismerhető, hozzáférhető, másrészt közérthető legyen, azaz a legkisebb szubjektumot sem tartalmazó, objektív, pontosan és közérthetően meghatározott tartalommal bírjon, egy büntető jogszabály esetében tehát közérthető, objektív kritériumokat, illetve elkövetési magatartást tartalmazzon.

Erre tekintettel a Btk. 227. §-ban foglalt jogszabály már gyökerében aggályos alkotmányossági szempontból, amikor „a becsület csorbítására alkalmas” nyilvánvalóan nem objektív, hanem szubjektív tényállási elemet tartalmazza. (Ezt nem én mondom először, már régóta vannak ugyanerre hivatkozó jogalkotói törekvések arra nézve, hogy ez a tényállás teljes egészében kerüljön ki Büntető Törvénykönyvből.)

A jogalkotó szubjektivitásának kiküszöbölésére a bírói gyakorlat kidolgozta az „objektív mérce” néven ismert délibábot: minden ezzel kapcsolatos bírói hivatkozás azzal kezdődik, hogy a becsület csorbítására való alkalmasságot nem a sértett szubjektív érzékenysége, hanem az „objektív mérce” alapján kell megítélni.

Ezzel azonban az alkotmányossági aggályt eleve nem lehet feloldani, mert a pontos és világos elkövetési magatartásnak **magából a mindenki számára megismerhető jogszabályból** kell kiderülnie, nem pedig az eseti bírói döntésekből, amelyek egyáltalán nem hozzáférhetők mindenki számára.

Másrészt ráadásul a bírói döntések nem egyszer hivatkoznak arra is, hogy ez a bizonyos „objektív mérce” ráadásul a társadalmi közbeszéd alakulásával folyamatosan változik is: ami tegnap még objektíve sértő volt, azon holnap már nem sértődik meg senki. (Változik a becsület értéke, sőt a tartalma is!)

3 Most pedig az első fokú bíróság előkészítette, aztán a táblabíróság végül fel is tette az i-re a pontot: egyenesen kimondták azt, amit valójában eddig is tudtunk, csak éppen az alkotmányossági aggály miatt senki nem mert egyenesen kimondani:

NINCS OBJEKTÍV MÉRCE!

Vagyis a becsületsértés vétségében való bűnösség – *szélsőségesen nyilvánvaló eseteket leszámítva persze* – kizárólag azon áll, vagy bukik, hogy az eljáró bíró mit tart sértőnek. Ha tehát egy neoliberális bíróhoz kerül az ügyem, akkor boldogan megyek haza egy felmentéssel a zsebemben, ha pedig egy szigorúbb, konzervatív elveket valló bíróhoz kerülök, akkor bűnösként hagyom el a tárgyalótermet.

UGYANAZON MAGARATÁSOMÉRT!

Ez viszont a jogbiztonság alkotmányos követelményével nem fér össze! Mert egészen más az, hogy ugyanazokat a bizonyítékokat két bíró mondjuk eltérően értékeli, és megint egészen más az, ha **magának a jogszabálynak a tartalmát** értékeli eltérően két bíró, mert az nem egyértelmű, nem objektív!

Ami pedig végképp abszurd helyzetet teremt, az az, hogy a becsületsértést kizárólag **szándékosan** lehet elkövetni, a szándékosság pedig a törvényi kommentár szerint abban áll, hogy **az elkövető tisztában van a kifejezése becsület csorbítására objektíve alkalmas voltával**.

Na már most kérdézem: akár csak elvben is hogyan lehet valaki tisztában azzal, ami nem létezik?! Hogyan lehetek én tisztában azzal, hogy egy nem létező mérce szerint mi az, ami valamire alkalmas?!

De ami ennél is nyilvánvalóbb: hogyan lehet akár csak elvárni is egy egyszerű állampolgártól, hogy tisztában legyen azzal, amivel a bírók sincsenek tisztában?! (Az én esetemben magáról a becsület csorbítására alkalmasságról 3 bíró 3 féle képpen foglalt állást: az egyik szerint alkalmas, a másik szerint nem alkalmas, a harmadik szerint „határeset”, de inkább mégis alkalmas. De nemrégén ugyanez volt a helyzet a sérelmemre elkövetett becsületsértés esetében is: azon vitatkozott 3 bíró, hogy az „alávaló gyáva gazember” (!!!) sértő-e, vagy sem, pedig ez azért igencsak szélsőségesen egyértelmű eset! Hozzáteszem: még ennek a nyilvánvaló esetnek a kapcsán is ugyancsak alkotmányjogi panaszt terjesztett elő Önöknél az

22/

elkövető: [REDACTED] aki viszont ügyvéd, tehát az ő esetében végképp arcátlanság arra hivatkozni, hogy egy ilyen durva kijelentés sértőnek minősül-e. Mégis volt olyan bíró, aki legalábbis leírta azt, hogy nem sértő.)

De tovább megyek: a bűncselekményi tényállás összes kritériumát – tehát a szándékosságot is! - a vádnak kell bizonyítania, mégpedig kétséget kizáróan!

Akár csak elvben is hogyan lehet kimondani azt, hogy kétséget kizáróan megáll a szándékosság – vagyis kétséget kizáróan tudom, hogy a kifejezésem alkalmas a becsület csorbítására! -, ha bírók között is szélsőséges eltérő a becsület csorbítására való alkalmasság megítélése?!

4 Az iratok között fellelhető ezzel kapcsolatban egy részletes, megdöbbentő kimutatásom pontos határozat számok megjelölésével, most csupán emlékezetből példázok erre vonatkozóan: engem elmarasztaltak azért, mert egy bűnügyi osztályvezetőnek négy szemközt azt mondtam, hogy én bizony közlekedési rendőrként szeretnék vele legközelebb találkozni az utcán. Ez olyan súlyos társadalmi veszélyességgel bírt, hogy indokolta velem szemben az ultima ratio – a büntetőjogi védelem – alkalmazását. Ehhez képest amikor engem nagy nyilvánosság előtt „alávaló gyáva gazembernek” titulált az előbb hivatkozott [REDACTED] akkor a másodfokú büntető tanács felmentette, és bár végül harmadfokon elmarasztalták, az ugyanezért indított személyiségi jogi peremben jogerősen is elutasították a becsület védelméhez fűződő személyiségi jogom megsértésének megállapítását. De jogerősen elutasították, és több százezres perköltség megfizetésére köteleztek abban a személyiségi jogi perben is, amelyben bátorkodtam sérelmezni, hogy [REDACTED] földije – [REDACTED] – engem a zsidó maffiával, kézcsonkolással, illetve fültől fülig való torokelvágással fenyegetett, féregnek, tömeggyilkosok elvarátainak titulált. A táblabíróság szerint mindezt nem lehet kifogásolni, el kell tűrni egy plurális demokráciában, aki pedig ilyen alaptalan sérelmekkel zaklatja a békés [REDACTED] urat, az fizesse meg neki az IM rendelet szerinti perköltség ird és mondd: 7,5-szeresét: konkrétan 750.000Ft-ot, hogy elmenjen a kedve az ilyen kulturált vélemények számonkérésétől. De egyébként ugyanez a táblabírósági tanács – [REDACTED] ügyében – azt is jogerősen kimondta, hogy egy televízióban egy apát pedofíliaival vádolni, azt terjeszteni róla, hogy a cselekvőképtelen korú gyermekét szexuálisan abúválja, ugyancsak vélemény, amit nem lehet kifogásolni, nem sérti a becsületet! És ez a tanács – [REDACTED] – továbbra is pulpitus mögött ülhet! De kaptam én már olyat, hogy egy köztisztviselőben álló tanárról azt híresztelni, miszerint „messziről bűzlök, a személyisége szétesett” ugyancsak vélemény. Legutóbb pedig egy büntető bíró írta le egy végzésben, hogy a „pszichopata”, illetve az „elmebeteg” annak a bizonyos „objektív mércének” az alapján – amiről már tudjuk, hogy nem létezik! – nem sértő, hanem alkotmányosan védett vélemény, amit mindenki tűrni köteles.

És akkor ehhez képest nekem tehát tudnom kellene – sőt nyilván tudom is, hiszen elítéltek érte! -, hogy a közlekedési rendőr, vagy a hupikék törpike, illetve a „libáért vette” fordulat viszont még közszereplők, illetve kiemelt közhatalom gyakorlók esetében is igenis alkalmas a becsület csorbítására!

Összegezve: senkit nem lehet elítélni olyan bűncselekményért, aminek az elkövetési magatartása pontosan nem definiált, valakinek a bűnös vagy ártatlan volta nem múlhat kizárólag azon, hogy a becsület fogalmát éppen mennyire komolyan vevő bíróhoz kerül az ügye. Senkitől nem várható el, hogy tisztában legyen olyan büntetőjogi kérdésekkel, amelyek bírók között is vita tárgyát képezik, amelyekre nézve még a bírók között sincs egységes álláspont, egységes megítélés.

2017. 06. 24.

tisztelettel: Kálmán Lénki